

DANILO VUKOVOJAC

Nismo čak ni u mislima očekivali vijest, koja nas je zaista rastužila, da nas je prerano i zauvijek ostavio naš dragi Danilo VUKOVOJAC.

Umro je tiho, nenadano i smireno kao što je smireno i proživljavao svoje dane u mirovini, još uvijek u životnoj dobi za koju smatramo da je tek na pragu onih dana, koji najavljuju jesen života i koji su još uvijek daleko od dana da znače i njihovu sumornost.

Njegova geodetska prisutnost u Zagrebu kroz dugi niz godina bila je protkana sa svime što je na bilo koji način geodetski vezano uz taj naš grad.

Ne može se govoriti o zbivanjima u geodeziji u srednjim desetljećima u Zagrebu a da se s tim vremenom ne poveže i njegova osoba, jer su mu opća druželjubivost i stručni radovi bili utkani u svakoj njegovoj akciji, bilo da se radilo o ljudima ili o poslu. Jedan je od osnivača Geodetskog lista, tajnik i veoma aktivan član Saveza GIG-a Hrvatske.

Rođen je 1910. godine u Tesliću u Bosni kao jedinac u obitelji, u kojoj je i dva koljena prije njega već bila njegovana geodetska tradicija. Osnovno školovanje završio je u rodnom Tesliću a geodetsko naukovanje koje je započeo u Beogradu, uspješno je dovršio u Zagrebu.

Oženio se i živio u skladnom braku, kao u nekoj simbolici povezanoj harmoniji, sa Zagrepčankom, nastavnicom glazbe. Odgojio je dva sina i preko njih uživao u četvero unučadi, u kojima je radosno promatrao nastavak sebe samoga.

Prvi samostalni stručni koraci bili su mu u Karlovcu u privatnoj geodetskoj poslovnici a kasnije je radio na novoj katastarskoj izmjeri u kat. općini Mraclin kraj Zagreba. 1936. godine odlazi na rad u Mjernički ured grada Zagreba, kojemu je 1945. godine postao rukovodilac, nakon što se je sjedinio sa katastarskom službom tadanjeg Gradskog NO.

1947. godine postao je direktor projektne organizacije grada Zagreba »Osnova«, koja je prerasla u samostalni Geodetski zavod grada Zagreba. Time je u okviru iste radne organizacije, te svoje geodetske službe grada Zagreba proboravio punih 35 godina, od čega 27 kao njen rukovodilac odnosno direktor.

1972. godine, nakon navršenih više od 40 godina plodnog radnog staža odlazi u zasluženu mirovinu.

Na posljednje njegovo odmaralište na Mirogoj otpratili smo ga u predio grada koji mu je kao geodetska radna koordinata bio često prisutan u stručnom radu.

Bio je uvijek odan Zagrebu, mnoge je svoje geodetske inventivnosti uz svoja razumna i korisna razmišljanja unosio u svoj rad. Tako je to kod njega uvijek skladno teklo, još za onih davnih dana kada je Trešnjevka još bila daleka i blatna prigradska periferija, bez tramvaja i formiranih ulica, kao i u vrijeme kada je kroz pusta kukuružišta i vrbike današnjeg Trnja, Peščenice i Borongaja iskolčavao građevinske pravce, veseleći se ljepoti otvorenih vizura novih zagrebačkih ulica, koje su mu mnoge i danas osnovni urbani ukras.

Da bi se stvorila solidna geodetska osnova za takvu djelatnost, bio je inicijator i suradnik s institucijama koje su radile na triangulaciji grada Zagreba, preciznom nivelmanu i općoj poligonizaciji gradskog područja.

Nadalje mu je još jedna hvalevrijedna ostavština za grad Zagreb a to je izrada geotehničke evidencije i dokumentacije kao i mikroseizmičke reonizacija grada.

Pozitivni stručni nemir kod njega ukazivao je na nešto što se neda naučiti, nešto što mora postojati u samome biću. Taj nemir kod njega nije poznavao promašaj. Nije mu bio težak ni jedan napor kada se radilo o ugledu bilo kojeg vida geodetske djelatnosti u gradu.

U provođenju komunalne i urbane politike grada, prije njega nitko od geodeta nije a teško je pretpostaviti da će netko poslije njega, postići takav ugled i poštovanje u svim gradskim upravnim strukturama i tijelima.

Kada je krenuo tim putovima, u Zagrebu još nije bila na sadašnji način organizirana operativna geodetska djelatnost. Bilo je to vrijeme, moglo bi se kazati, prisutne romantike u životu i razvoju grada, kada je uz racionalnost bila potrebna i poželjna mašta.

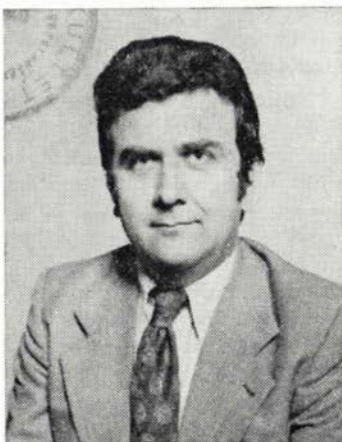
Već 1939. godine bio je tajnik Hrvatskog Društva mjernika, pun mladenačkih ambicija u Društvu je stasalo iz tadanje sekcije geodeta Savske Banovine. Za svoje vrijeme tajništva doživio je radost približavanja i sjedinjenje svih članova tog Društva, zatim onih iz Kluba kulturno tehničkih inženjera kao i geodeta iz sekcije geodeta Primorske Banovine u jedinstveno Društvo. U ljepoti tog zajedništva uložen je njegov trud i zalaganje.

Dok je bio na odgovornim rukovodećim radnim mjestima, njegova jednostavna životna filozofija — pomoći svome bližnjemu u svakoj prilici, bila mu je osnovni cilj u životu. To je i jedan od razloga što, je oko sebe uvijek uspijevao okupljati mladost. Različitost u godinama sve je više poticala tu njegovu aktivnost, imao je za takve potrebe nepatvoreno čulo.

Nedugo prije svog zauvijek odlaska, nesebično je radio na doprinosu geodezije za monografiju koja je imala uveličati proslavu 100 godišnjice postojanja »Društva inženjera i arhitekata«, odnosno današnjeg Društva inženjera i tehničara Hrvatske. Nažalost nije doživio tu radost da vidi u toj monografiji okrunjen svoj rad. Jednako nije imao čast i sreću, da doživj jubi lar nu proslavu 60 godišnjice svog Geodetskog Zavoda grada Zagreba u 1981. godini, za koju je proslavu također pripremao poseban doprinos, kao jedan od članova za njenu organizaciju.

Vrijedna njegova misao: »Propala je samo ona ideja koja je napuštena«, kao da nas potiče, vrijedno je tako dragog geodetskog prijatelja, kao što je bio Danilo VUKOVOJAC, dugo zadržati u sjećanju.

M. Božičnik

TVRTRKO TUSTONIĆ

15. travnja 1981. godine, nenadano nesretnim slučajem izvršavajući svoje radne zadatke, napustio nas je jedan od entuzijasta geodetske kultrno-tehnike.

Rodio se 9. kolovoza 1936. godine u Šuici, Livno, SR BiH. Maturirao je 24. lipnja 1954. godine gimnaziju u Vukovaru. Školske godine 1954/55. upisuje se na AGG fakultet u Zagrebu, a diplomirao je u lipnju 1961. godine. Prvog listopada 1961. godine počinje raditi u Geodetskoj upravi u Zagrebu, a 1. siječnja 1962. godine u novoosnovanom Zavodu za fotogrametriju u Zagrebu U jesen 1962. godine odlazi na odsluženje vojnog roka a nakon povratka nastavlja raditi u Zavodu za fotogrametriju u Zagrebu sve do 1. rujna 1964. godine, kada dolazi u Vodnu zajednicu Vinkovci, sada Vodoprivredno poduzeće »Biđ-Bosut« Vinkovci. U ovom kolektivu proveo je više od 16 godina svog pregalačkog i stručnog rada i to u vrijeme kada su na slivnom području rijeka Biđa i Bosuta započeti organizirani komasacioni i hidrotehnički radovi, kojima je on posvetio svu svoju stručnost i entuzijazam, a zahvaljujući tome postignuti su i primjerni rezultati. Bio je prvi organizator i rukovodilac Projektnog odjela u Vodnoj zajednici Vinkovci, koji se zahvaljujući njemu i pod njegovim rukovodstvom razvio u priznati stručni tim.

U svoj rad uvijek je unosio nešto novo i vrijedno koristeći se u praksi suvremenim dostignućima. Veliki doprinos je dao u usavršavanju mladih tehničara i inženjera, koji su i svoja prva praktična znanja i iskustva stjecali radeći u sastavu Projektnog odjela. Bio je jedan od glavnih inicijatora izrade Osnovne državne karte M 1 : 5.000 slivnog područja Biđ—Bosut, kao osnovne podloge na kojoj bi se mogli raditi kvalitetni projekti kanalizacije, drenaže i kompletnog uređenja zemljišta.

U zadnjih par godina svoju stručnu aktivnost i zalaganje usmjerio je na poslove detaljne odvodnje-drenaže i taj je posao veoma uspješno vodio. Upisao je 1979. godine i postdiplomski studij na Univerzitetu u Novom Sadu — grupa melioracije. Rezultati njegovog nesebičnog zalaganja i stručnog rada ogledaju se i u tome, što mu je kolektiv povjerio sve odgovornije dužnosti, pa najzad i najodgovorniju dužnost — direktora OVP »Biđ—Bosut« Vinkovci.

Pored stručnog rada, dosta vremena posvetio je i unutrašnjoj organizaciji i razvitku radne organizacije, naročito pravičnom raspodjelom poslova i nagrađivanju svih radnika prema radu. Zbog svojih ispravnih stavova više mandata bio je Predsjednik Radničkog savjeta, Predsjednik sindikalne organizacije, odbornik općinske skupštine Vinkovci i delegat u organima Vodoprivrede. Bio je predsjednik Društva geodeta

Vinkovci, Vukovar i Županja i član predsjedništva Društva geodetskih inženjera i geometara SR Hrvatske. Za svoje svesrdno zalaganje u radu Društva geodetskih inženjera i geometara predložen je u prošloj 1980. godini za zaslužnog i počasnog člana Saveza društava geodeta Hrvatske. Bio je vrstan šahista, višestruki prvak Vinkovaca, standardni igrač prve ekipe šahovskog društva »Vinkovci«, sudionik međunarodnih turnira u Vinkovcima i festivala u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je trofeja Saveza za fizičku kulturu općine Vinkovci. Društvo geodeta Vinkovci, Vukovar i Županja i Savez društava geodeta SR Hrvatske, izgubilo je divnog druga, člana, prijatelja, a za geodetsku znanost i praksu to je nenadoknadiv gubitak. Uvijek je i za svakoga imao toplu riječ, pravu riječ i bio je do kraja raspoložan sa svojim konstruktivnim prijedlozima i zaključcima. Njegova ljudska, topla i uvijek skromna riječ plijenila je sve nas kolege, prijatelje i stare drugove. Tragično je prekinuto to naše divno i nezaboravno zajedničko drugovanje.

Otišao je onog trenutka kada je sa svojim dugogodišnjim i dragocijenim iskustvom, znanjem i velikim doprinosom u kreiranju tehničke kulture, mogao i morao još više da da i ugradi, a to je uvijek činio do kraja nesebično.

Izgubili smo druga, kolegu, prijatelja, suradnika, oca, supruga, sina, brata, koga smo svi neizmjerljivo voljeli i cijenili.

Sa usana kolega, prijatelja, suradnika, čuju se o našem dragom Tvrtku, najljepše riječi koje svatko od nas sa ponosom i gordošću može izgovoriti. To su riječi bola, ali riječi snažne, koje su izgovorene uzdignutih glava, koje se ne stide kada ih prati vruća suza bola, jer umro je dragi drug, prijatelj, kolega, stručnjak, dragi otac, dragi suprug i dragi sin.

Ostaće nam uvijek u sijećanju kao vedar lik u svom besprekornom izvršavanju postavljenih zadataka i još jednom tvoje kolege kažu da su ponosni što su imali takvog prijatelja, druga, kolegu i suradnika.

Neka je dragom Tvrtku vječna slava i hvala!

L. Jeremić

JOSIP ŠVERKO

Josip Šverko, geodeta, šef Ureda za katastar Rijeka u mirovini iznenada nas je napustio 10. lipnja 1981. godine u 69. godini života.

Rodio se 4. ožujka 1913. g. u Vodicama u Istri. Rođen je u zemljoradničkoj obitelji, koja je dopunski prihod nastojala steći vodeći seosku gostionicu, proveo je teško djetinjstvo. Kada je počeo stasati morao je pod pretnjom talijanskih okupatora napustiti rodnu istarsku grudu i skloniti se u Jugoslaviju. Tu je našao smještaj kao

emigrant u Istarskom internatu u Zagrebu u kojem je ostao do završetka školovanja 1932. godine.

Završivši školu konačno je stekao svoju koru kruha i zaposlio se u Ministarstvu financija u Beogradu kao dnevničar da bi nakon položenog stručnog ispita 1936. dobio postavljenje za honorarnog tehničkog činovnika u Primorskoj banovini u Splitu.

Talijanski fašisti nisu ga ni u Splitu ostavili na miru. Iredenta je otkinula i Split od matice zemlje a pokojni Jože morao je ponovno bježati. Zaposlio se u Osijeku gdje je u uredu Kolonizacije proveo sve vrijeme rata.

Oslobođena zemlja je tražila i trebala geodetske stručnjake, pionire svih građenja, a slobodna Istra zvala je svoje sinove. Šverko se među prvima odazvao i već 1. listopada 1945. našao se u Pazinu, u srcu Istre, da svoje znanje i iskustvo stavi na raspolaganje rodnoj grudi.

U Pazinu je proveo u katastru gotovo sedam godina da bi ga kao sposobnog i radišnog stručnjaka pozvali u Rijeku da u novom gradu, u kome su na Delti i Riječini izbrisane granice matice zemlje i rodnog mu kraja, dade svoj obol naglom razvoju grada.

Ubrzo po dolasku u Rijeku postao je šef Ureda za katastar koji je tada obuhvaćao i područje općine Opatija. Tu je kao iskusni stručnjak dao puno, a tragovi rada ostat će kao trajni spomen njegovom imenu.

U mirovinu je otišao 1973. ali je ostao vječito u pokretu, često smo ga srećali i zajedno sa njime planirali nove susrete. Iako se prije osam godina povukao u zasluženu mirovinu i potpuno se prestao baviti strukom, bio je često među nama veoma vedrog duha i nasmijan. Interesirao se za rad Zavoda, za probleme i uspjehe organa na čijem se čelu nalazio punih 16 godina, gotovo pola svog radnog vijeka.

Vedrog duha, pun pjesme i veselja bio je pokretač i društvenog života ne samo u svom uredu već i među kolegama geodetima. Pjesma i boće, šala i smjeh bili su isto dio njega, a kada je na zadnjoj ekskurziji Društva geodeta njegovo mjesto ostalo prazno znali smo da mu nije dobro i da je počela njegova zadnja borba.

Bio je aktivni član Društva geodeta Rijeke i dugi niz godina član upravnog odbora. Za samoprijegorni rad proglašen je za Zaslužnog člana Saveza geodetskih inženjera i geometara Hrvatske.

Prije nepuna dva mjeseca naglo je počeo kopniti. Svjestan da dolazi čas rastanka sa njegovim najmilijima, sa životom i svjetom bio je hrabar do zadnjeg časa. Kolege u Katastru prije odlaska u bolnicu dao je »puno pozdraviti«, osjećajući valjda već i tada da novih susreta neće biti.

Za mjesto zadnjeg boravka i prebivališta odabrao je rodni kraj supruge Dragice jer sliku svoje drage Istre nosi u srcu svom.

Na njegovom ispraćaju okupilo se mnogo geodeta Riječke regije, mnogo prijatelja i puno radnika organa uprave u kojima je Šverko proveo čitav svoj radni vijek. Ispraćajući ga na njegovo zadnje putovanje na otok Silbu, prisutni su mu poželili mirno more i laku grudu zemlje.

Neka je vječna slava i hvala kolegici i drugu Josipu Šverku.

B. Ličan